

Čís. 9610.

Prohlásil-li dlužník, že exekuce proti němu jest po právu, souhlasil, by byla dále vedena a vzdal se tím žaloby proti ní. Tento účinek prohlášení dlužníkovy týká se však jen exekuce vedené v době prohlášení, nikoliv i exekuce vedené napotom k vydobytí téhož nároku.

(Rozh. ze dne 1. února 1930, Rv II 210/29.)

Na základě smíru ze dne 8. dubna 1922 vedl žalovaný proti žalobci exekuce pod č. j. E 8482/24 a E VI 2009/28. Žalobou, o niž tu jde, domáhal se žalobce na žalovaném, by bylo uznáno právem, že nárok ze smíru ze dne 8. dubna 1922 zanikl a že exekuce E 8482/24 a E VI 2009/28 jsou nepřípustné. Procesní soud první stolice uznal podle žaloby. Odvolací soud žalobu zamítl vzhledem k ujednání stran ze dne 17. prosince 1925, že exekuce trvá proti žalobci po právu.

Nejvyšší soud vyhověl dovolání žalobce potud, že prohlásil nepřípustnou exekuci vedenou k vymáhání nároku ze smíru ze dne 8. dubna 1922 pod spis. zn. E VI 2009/28, jinak dovolání nevyhověl.

Důvody:

Odvolací soud vyvozuje další trvání vymáhaného nároku ze soudního smíru ze dne 8. dubna 1922 jen z dodatku k ujednání ze dne 17. prosince 1925. Podle něho prohlásil žalobce mimo jiné, že »exekuce pana S-a (žalovaného) proti panu H-ovi (žalobci) zůstává po právu«. Netřeba obšírněji doličovat, že se prohlášení to mohlo podle vykládacích pravidel §§ 6 a 914 obč. zák. vztahovati jen na jedinou exekuci, na exekuci tehdy již povolenou, nemohlo se však vztahovati k několika exekucím, nad to k exekuci, jež teprve budoucně snad bude povolena. Exekuce vedená žalovaným S-em proti žalobci H-ovi pod sp. zn. E VI 2009/28 byla navržena 16. března 1928 a povolena 21. března 1928. Nemohlo se tudíž ono prohlášení ze dne 17. prosince 1925 vztahovati i k ní. Padají proto všechny závěry, které odvolací soud z něho vyvozuje a bylo v té příčině změnou odvolacího rozsudku obnoviti rozsudek prvního soudu. Jinak se věc má, pokud jde o druhou část žalobní žádosti ohledně exekuce, vedené pod sp. zn. E 8482/24. Tato byla navržena a povolena 11. prosince 1924, tedy před žalobcovým prohlášením ze 17. prosince 1925. Podle nenapadeného zjištění odvolacího soudu vedl žalovaný proti žalobci tehdy jen tuto exekuci. Mohlo se tedy jeho prohlášení týkati jen jí. Prohlásiv, že zůstává po právu, souhlasil, by byla dále vedena, vzdal se tím i žaloby proti ní a nemůže se proto domáhati, by byla zrušena, nad to ještě z důvodu, jenž mu tehdy byl znám, že totiž nárok jí vymáhaný zanikl soudně potvrzeným vyrovnáním ze 4. září 1922, jež — jak je nesporné — včas a plně splnil již před oním prohlášením.